



KONINKRIJK BELGIE

ROYAUME DE BELGIE

ADVIES VAN DE RAAD VAN STATE

AVIS DU CONSEIL D'ETAT

De RAAD VAN STATE, afdeling wetgeving, tweede kamer, de 16e Juni 1953 door de Minister van Binnenlandse Zaken verzocht hem van advies te dienen over een ontwerp van ministerieel besluit "betreffende de samenstelling van en de procedure voor de Raden van Beroep van het Korps "Burgerlijke Veiligheid", heeft de 26e Juni 1953 het volgend advies gegeven :

Le CONSEIL D'ETAT, section de législation, deuxième chambre, saisi par le Ministre de l'Intérieur, le 16 juin 1953, d'une demande d'avis sur un projet d'arrêté ministériel "déterminant la composition et les règles de procédure des chambres de recours du Corps de Sécurité Civile", a donné le 26 juin 1953 l'avis suivant:

Het ontwerp strekt tot regeling van samenstelling en procedure van de raden van beroep van het korps "burgerlijke veiligheid".

Grondslag van het ontwerp vormt artikel 37 van het koninklijk besluit van 18 Juni 1951 waarbij het korps "burgerlijke veiligheid" opgericht en dezes statuut vastgesteld wordt.

Bij het beschikkend gedeelte van het ontwerp zijn de volgende opmerkingen te maken :

Artikel 2.

Wanneer men artikel 1 in verband brengt met artikel 2, 1, blijkt dat de magistratuur die de raad van beroep zal voorzitten, tweetalig moet zijn. Het ware verkieslijk, deze verplichting uitdrukkelijk voor te schrijven.

Het 2° van artikel 2 is vaag en onduidelijk. Het getal der bijzitters wordt niet opgegeven. Volgens de gemachtigde ambtenaar zullen er zes zijn. Een betere redactie voor 1° en 2° van artikel 2 ware :

"Artikel 2.-

Elke raad van beroep is samengesteld uit :

1° een voorzitter, tweetalig magistratuur, door de Koning benoemd, die de twee afdelingen voorziet ;

.../...

2° zes gewone bijzitters die per afdeling onder de leden van het personeel van het korps, tenminste 35 jaar oud, worden aangewezen : de ene helft door de Minister van Binnenlandse Zaken en de andere helft door het lot.

De bijzitters door het lot aangewezen moeten door de Minister van Binnenlandse Zaken erkend worden.

Eén door de Minister en één door het lot aangewezen bijzitter moeten tot het niet-permanente personeel van het korps behoren.

De loting wordt gedaan op een lijst van kandidaten die elk, naar gelang van het geval, door een groep van ten minste drie officieren, vier gegradueerden of vijftien agenten zijn voorgedragen.

Indien er te weinig kandidaten zijn, heeft de loting plaats op een lijst waarop, naar gelang van het geval, al de overige officieren, gegradueerden of agenten van het korps voorkomen.

De lotingsverrichtingen hebben plaats onder toezicht van de voorzitter. Een vertegenwoordiger van elke groep van het personeel die een kandidaat heeft voorgedragen, kan deze verrichtingen bijwonen.

3° ... ".

.../...

Artikel 4.

De tekst van dit artikel zou in overeenstemming moeten gebracht worden met die van artikel 2, 2°; een betere redactie ware :

"Artikel 4.-

De bijzitters, die in een bepaalde zaak zitting moeten hebben, zijn ten getale van vier.

De twee bijzitters aangewezen onder het niet-permanent personeel, hebben slechts zitting wanneer een geval wordt behandeld met betrekking tot een personeelslid van deze categorie."

Artikel 8.

Artikel 8 bepaalt : "Wanneer in een bepaalde zaak, een gewone bijzitter met een lagere rang bekleed is dan het betrokken personeelslid, doet de voorzitter beroep op een plaatsvervangende bijzitter die ten minste dezelfde rang heeft." .

Met de gegeven tekst van artikel 8 is het onmogelijk, de raad regelmatig samen te stellen ingeval geen plaatsvervangend bijzitter voorhanden is met een graad ten minste gelijk aan die van het betrokken personeelslid.

.../...

Voorzichtiger ware dan ook - en de gemachtigde van de Minister heeft het toegegeven - te zeggen : "de voorzitter kan een beroep doen op een plaatsvervangende bijzitter die ten minste gelijke graad heeft."

Artikel 9.

Het laatste lid van dit artikel zou beter als volgt gesteld worden :

"Indien het betrokken personeelslid zich zonder geldige reden er van onthoudt te verschijnen, beschouwt de raad van beroep, behalve wanneer het om een voorstel tot afzetting gaat, de zaak als hem onttrokken zijnde en maakt hij het dossier over aan de Minister van Binnenlandse Zaken."

Artikel 11.

Zoals de tekst is gesteld, heeft de raad van beroep niet de macht om te oordelen of het opportuun is de door het betrokken personeelslid aangewezen getuigen te horen. Volgens de uitleg van de gemachtigde van de Minister is zulks nochtans niet de bedoeling van de stellers van het ontwerp.

De raad van beroep moet zijn volle beoordelingsmacht behouden.

Derhalve is de Raad van State van oordeel dat het verkieslijk ware artikel 11 als volgt te stellen,

.../...

in aansluiting namelijk bij artikel 90 van het koninklijk besluit van 2 October 1937 houdende statuut van het Rijkspersoneel gewijzigd bij het koninklijk besluit van 10 Maart 1953 :

"Artikel 11.-

Over een aanvraag mag door de raad van beroep niet worden beraadslaagd, zo de onderzoeken niet voleindigd zijn, zo de verzoeker niet in de gelegenheid werd gesteld zijn verweermiddelen te doen gelden en zo het dossier niet al de ter zake dienende gegevens bevat die deze raad in staat kunnen stellen met volle kennis van zaken advies uit te brengen.

De raad van beroep kan aanvullende onderzoeksverrichtingen aanbevelen, hierbij vragend dat daartoe twee bijzitters zouden afgevaardigd worden, namelijk één bijzitter aangeduid door de Minister van Binnenlandse Zaken en één bijzitter aangeduid door het lot.

Wanneer er aanleiding toe bestaat getuigen te horen is het zaak van de bevoegde overheden hun getuigenis op te nemen in aanwezigheid van het betrokken personeelslid of van zijn verdediger zo deze hierom verzoeken.".

Artikel 15.

Dit artikel zou duidelijker zijn als volgt :

"Vergoedingen aan de bijzitters, aan de verdediger die tot het personeel van het korps in werkelijke dienst behoort en aan het betrokken personeelslid.

.../...

De bepaling is echter niet van toepassing op het betrokken personeelslid, wanneer het gebruik maakt van het recht van beroep bedoeld bij artikel 37, 2°, van het koninklijk besluit van 18 Juni 1951 en het advies van de raad voor hem ongunstig is.

Deze vergoedingen worden berekend overeenkomstig de regelen inzake administratieve opdrachten van het permanent personeel van het korps."

Le projet tend à déterminer la composition et les règles de procédure des chambres de recours du corps de sécurité civile. Il trouve son fondement légal dans l'article 37 de l'arrêté royal du 18 juin 1951 créant le corps de sécurité civile et fixant le statut de celui-ci.

Le dispositif du projet appelle les observations suivantes :

Article 2.

Il résulte de la combinaison des articles 1er et 2, 1°, que le magistrat appelé à présider la chambre de recours doit être bilingue. Il serait préférable d'énoncer cette obligation de manière expresse.

Le 2° de l'article 2 manque de précision et de clarté. Le nombre d'assesseurs n'est pas indiqué. D'après le fonctionnaire délégué par le Ministre, les assesseurs seront au nombre de six. Le 1° et le 2° de l'article 2 gagneraient à être rédigés de la manière suivante :

"Article 2.-

Chaque chambre de recours est composée :

- 1° d'un président, magistrat bilingue, nommé par le Roi et présidant les deux sections;
- 2° de six assesseurs effectifs désignés, par section, parmi le personnel du corps ayant au moins 35 ans d'âge, pour moitié par le Ministre de l'Intérieur et pour l'autre moitié par le sort.

Les assesseurs désignés par le sort doivent être agréés par le Ministre de l'Intérieur.

Un assesseur désigné par le Ministre et un assesseur désigné par le sort doivent faire partie du personnel non permanent du corps.

Le tirage au sort a lieu sur une liste de candidats dont chacun est présenté, selon le cas, par un groupe d'au moins trois officiers, quatre gradés ou quinze agents.

En cas d'insuffisance de candidats, le tirage au sort a lieu sur une liste comprenant, selon le cas, tous les autres officiers, gradés ou agents du corps.

Les opérations du tirage au sort s'effectuent sous la direction du président. Un délégué de chaque groupe du personnel ayant présenté un candidat peut assister à ces opérations;

3° ... "

Article 4.

Le texte de cet article devrait être mis en concordance avec celui de l'article 2, 2°, et gagnerait à être rédigé comme suit :

"Article 4.-

Le nombre d'assesseurs appelés à siéger dans une cause déterminée est de quatre.

.../...

Les deux assesseurs désignés parmi les membres du personnel non permanent ne siègent que lorsqu'il s'agit du cas d'un membre appartenant à cette catégorie du personnel."

Article 8.

L'article 8 prévoit que "lorsque, dans une cause déterminée, un assesseur effectif occupe un grade inférieur à celui du membre du personnel en cause, le président fait appel à un assesseur suppléant, de grade au moins égal".

Tel qu'il est libellé, l'article 8 empêche la composition régulière de la chambre dans le cas où il n'y a pas d'assesseur suppléant de grade au moins égal au membre du personnel mis en cause.

Aussi serait-il plus prudent de dire, comme l'a admis le fonctionnaire délégué par le Ministre, que "le président peut faire appel à un assesseur suppléant de grade au moins égal".

Article 9.

L'alinéa final de cet article gagnerait à être rédigé de la manière suivante :

"Sauf le cas de proposition de révocation, si le membre du personnel en cause s'abstient, sans motif valable, de comparaître, la chambre de recours se considère comme dessaisie et transmet le dossier au Ministre de l'Intérieur."

Article 11.

Tel que le texte est libellé, la chambre de recours n'a pas le pouvoir d'apprécier s'il est opportun d'entendre les témoins désignés par le membre du personnel mis en cause. Or, d'après les explications fournies par le fonctionnaire délégué par le Ministre, telle n'est pas l'intention des rédacteurs du projet.

La chambre de recours doit garder tout son pouvoir d'appréciation.

Dans ces conditions, le Conseil d'Etat estime qu'il serait préférable de rédiger l'article 11 de la manière suivante, en s'inspirant notamment de l'article 90 de l'arrêté royal du 2 octobre 1937 portant le statut des agents de l'Etat, modifié par l'arrêté royal du 10 mars 1953.

"Article 11.-

Aucune demande ne peut faire l'objet des délibérations de la chambre de recours si les enquêtes ne sont complètement terminées, si le requérant n'a été mis à même de faire valoir ses moyens de défense et si le dossier ne contient tous les éléments utiles susceptibles de permettre à cette chambre d'émettre un avis en toute connaissance de cause.

La chambre de recours peut recommander des enquêtes complémentaires, en demandant d'y déléguer deux assessors, à savoir : un assesseur désigné par le Ministre de l'Intérieur et un assesseur désigné par le sort.

Lorsqu'il y a lieu d'entendre des témoins, il appartient aux autorités compétentes de recueillir leurs dépositions en présence du membre du personnel en cause ou de son défenseur, s'ils en expriment le désir."

Article 15.

Cet article gagnerait en clarté s'il était rédigé de la manière suivante :

"Article 15."

Des indemnités pour frais de séjour et de parcours sont accordées aux assesseurs, au défenseur appartenant au personnel du corps en activité de service et au membre du personnel en cause.

Toutefois, cette disposition n'est pas applicable au membre du personnel mis en cause lorsque celui-ci fait usage du droit d'appel prévu par l'article 37, 2°, de l'arrêté royal du 18 juin 1951 et que l'avis de la chambre lui est défavorable.

Ces indemnités sont calculées conformément aux règles prévues pour les missions d'ordre administratif du personnel permanent du corps."

De kamer was samengesteld uit

La chambre était composée de

de Heren : F.LEPAGE,
Messieurs :

raadsheer van State, voorzitter
conseiller d'Etat, président

J.COYETTE,
K.MEES,

raadsheren van State,
conseillers d'Etat,

J.VAUTHIER,
L.FREDERICQ,

bijzitters van de
afdeling wetgeving,
assesseurs de la
section de législation,

J.CYPRES,

adjunct-griffier, griffier
greffier adjoint, greffier.

De overeenstemming tussen de
Nederlandse en de Franse tekst
werd nagezien onder toezicht van
de H.MEES.

La concordance entre la ver-
sion néerlandaise et la version
française a été vérifiée sous le
contrôle de M. MEES.

DE GRIFFIER - LE GREFFIER,

DE VOORZITTER - LE PRESIDENT,

(get.) J.CYPRES.

(get.) F.LEPAGE.

van Binnenlandse Zaken.
de l'Intérieur.

uitgifte afgeleverd aan de H.Minister
expédition délivrée à M. le Ministre

De

1953.

Le

1953.

Voor de Griffier van de Raad van
State,
De Adjunct-griffier,

Pour le Greffier du Conseil
d'Etat,
Le Greffier adjoint,